

2011 m. liepos 7 d., ketvirtadienis

7. yra susirūpinęs dėl to, kad pogrupis, atsakingas už kovą su smurtu dėl lyties, kuris turėjo užtikrinti humanitarinio reagavimo į seksualinį smurtą koordinavimą, jau pusantrų metų kaip panaikintas dėl Jungtinių Tautų gyventojų fondo (JTGF) lyderystės stokos; todėl ragina reformuoti humanitarinės pagalbos koordinavimo vietoje sistemą;
8. reiškia susirūpinimą dėl to, kad MONUSCO negalėjo aktyviau vykdyti savo įgaliojimų ir veiksmų taisyklių, kad suteiktų apsaugą nuo masinių prievartavimų, įskaitant jų pačių pajėgų padarytus nusižengimus; tačiau pripažįsta, kad jų buvimas būtinas, kad šalį galėtų pasiekti humanitarinė pagalba; primygtinai ragina, kad MONUSCO įgaliojimai ir veiksmų taisyklės būtų vykdomi tvirtai įsipareigojus veiksmingiau užtikrinti gyventojų apsaugą; palankiai vertina sprendimą pratęsti misijos įgaliojimus iki 2012 m. birželio 30 d.;
9. ragina Europos Sąjungą ir valstybes nares remti EUSEC RD ir EUPOL RD misijų veiklą; ragina, kad kovos su seksualiniu smurtu aspektai būtų visapusiškai įtraukti į bendro saugumo ir gynybos operacijas;
10. yra labai susirūpinęs dėl dabartinės humanitarinės padėties KDR ir pernelyg mažo finansavimo šiam regionui, kurį nulėmė tam tikrų dvišalių fondų finansuotojų investicijų sumažinimas; labai apgailestauja, kad skirtos lėšos iki šiol pasiekė tik labai mažai aukų; ragina Komisiją išlaikyti sutarto lygio finansavimą humanitarinei pagalbai KDR rytuose;
11. ragina Komisiją pateikti teisės aktų pasiūlymų dėl naudingųjų iškasenų iš konflikto zonų, kuriomis finansuojamas karas ir masiniai prievartavimai KDR, siekiant kovoti su nebaudžiamumu, sekti JAV C. Doddo ir B. Franko aktu (visų pirma jo 1502 skyriumi), kuriame patvirtinami nauji reikalavimai, susiję su informacija apie žaliavas gamybai, kurioje naudojamos šios naudingosios iškasenos iš konflikto zonų;
12. pažymi, kad konflikto Pietų Kivu sprendimo planas, kuris privilegijuoja karinį sprendimą, pasmerktas žlugti; mano, kad šio konflikto sprendimas turi būti politinis, ir apgailestauja, kad tarptautinei bendruomenei trūksta ryžto; mano, kad atėjo laikas žengti toliau, užuot vien tik smerkus, ir kad Kongo vyriausybė, Europos Sąjunga ir Jungtinės Tautos turi vykdyti savo įsipareigojimus ir imtis konkrečių priemonių, kad šie žiaurumai liautųsi; pabrėžia, kad jei niekas nepasikeis, humanitariniai subjektai dar ilgą laiką turės likti toje vietovėje;
13. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai, Komisijai, Komijos Pirmininko pavaduotojai-Sąjungos vyriausiajai įgaliotinei užsienio reikalams ir saugumo politikai, Afrikos Sąjungai, Didžiųjų ežerų regiono valstybių vyriausybėms, KDR prezidentui, ministrui pirmininkui ir parlamentui, Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui, Jungtinių Tautų generalinio sekretoriaus specialiajai atstovei seksualinio smurto ginkluotų konfliktų metu klausimais, Jungtinių Tautų Saugumo Tarybai ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių tarybai.

Padėtis Indonezijoje, įskaitant išpuolius prieš mažumų atstovus

P7_TA(2011)0341

2011 m. liepos 7 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl Indonezijos, įskaitant išpuolius prieš mažumų atstovus

(2013/C 33 E/24)

Europos Parlamentas,

— atsižvelgdamas į savo 2010 m. gruodžio 16 d. rezoliuciją dėl 2009 m. metinės ataskaitos dėl žmogaus teisių padėties pasaulyje ir Europos Sąjungos politikos šioje srityje ⁽¹⁾,

(1) Priimti tekstai, P7_TA(2010)0489.

2011 m. liepos 7 d., ketvirtadienis

- atsižvelgdamas į tai, kad 2011 m. gegužės mėn. Indonezija išrinkta į Jungtinių Tautų žmogaus teisių tarybą; kadangi iš Jungtinių Tautų žmogaus teisių tarybos narių reikalaujama laikytis aukščiausių su žmogaus teisių skatinimu ir apsauga susijusių standartų,
 - atsižvelgdamas į tai, kad 2011 m. Indonezija pirmininkavo Pietryčių Azijos valstybių asociacijai (ASEAN), į 2008 m. gruodžio 15 d. įsigaliojusią ASEAN chartiją ir į ASEAN tarpvyriausybines žmogaus teisių komisijos įsteigimą 2009 m. spalio 23 d.,
 - atsižvelgdamas į Tarptautinį pilietinių ir politinių teisių paktą, kurį Indonezija ratifikavo 2006 m.,
 - atsižvelgdamas į Indonezijos Konstitucijos 29 skyrių, kuriame užtikrinama religijos laisvė,
 - atsižvelgdamas į Indonezijos baudžiamojo kodekso 156 ir 156a straipsnius, kuriuose draudžiama šventvagystė, erezija ir religijų šmeižimas,
 - atsižvelgdamas į Prezidento dekretą Nr. 1/PNPS/1965 dėl šventvagystės ir religijų menkinimo prevencijos,
 - atsižvelgdamas į ES 2011 m. vasario 8 d. pareiškimą dėl neseniai įvykdytų išpuolių ir Achmadijos musulmonų žudynių Banteno provincijoje,
 - atsižvelgdamas į ES ir Indonezijos partnerystės ir bendradarbiavimo susitarimą ir į pirmąjį su juo susijusio dialogo dėl žmogaus teisių etapą, vykusį 2010 m. birželio mėn. Džakartoje,
 - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 122 straipsnio 5 dalį,
- A. kadangi Indonezija yra didžiausia pasaulio šalis, kurios gyventojų daugumą sudaro musulmonai, ir kadangi nacionalinėje „Pankasilos“ ideologijoje įtvirtinti Indonezijos pliuralizmo, kultūrų santarvės, religijų laisvės ir socialinio teisingumo tradicija,
- B. kadangi labai padaugėjo išpuolių prieš religines mažumas, ypač Achmadijos judėjimą, kurio atstovai laiko save musulmonais, bet taip pat prieš krikščionis, budistus ir pažangias pilietinės visuomenės organizacijas,
- C. kadangi po to, kai 2008 m. buvo uždrausta skleisti Achmadijos musulmonų mokymus, Indonezijos religijos reikalų ministras ne kartą ragino nustatyti visišką Achmadijos musulmonų bendruomenės draudimą, ir tai jau padarė trys provincijos: Vakarų Java, Pietryčių Sulavesis ir Vakarų Sumatra; kadangi 2011 m. vasario 6 d. Banteno provincijos Cikeusiko mieste bent 1 500 žmonių minia užpuolė 20 Achmadijos musulmonų, iš kurių trys buvo nužudyti ir ne vienas stipriai sužeistas, ir Indonezijos prezidentas pasmerkė šį išpuolį ir paragino jį iširti,
- D. kadangi po šio išpuolio 2011 m. vasario 8 d. šimtai žmonių padegė tris bažnyčias ir užpuolė kunigą Centrinėje Javoje esančiame Temanggungo mieste po to, kai vienas Islamo įžeidimu kaltinamas krikščionis buvo nuteistas kalėti penkerius metus, o ne mirties bausme, kaip tikėjosi išpuolyje dalyvavę žmonės, ir kadangi per pastaruosius šešerius metus Indonezijos bažnyčių bendruomenė užregistravo 430 išpuolių prieš krikščionių bažnyčias,
- E. kadangi jau buvo suimta arba sulaikyta 150 asmenų atsižvelgiant į Indonezijos baudžiamojo kodekso 156 ir 156a straipsnius, ir kadangi esama įrodymų, kad ekstremistai naudojami vietos valdžios nutarimais dėl šventvagystės, erezijos ir religijų šmeižimo siekdami suvaržyti religijos laisvę ir kurstyti įtampą ir smurtą tarp bendruomenių,

2011 m. liepos 7 d., ketvirtadienis

- F. kadangi 2010 m. balandžio 19 d. Indonezijos Konstitucinis Teismas nusprendė palikti įstatymus dėl šventvagystės ir erezijos ir atmetė prašymą juos panaikinti, kurių buvo pateikę keturi iškilūs Islamo specialistai ir bent septynios Indonezijos pilietinės visuomenės ir žmogaus teisių organizacijos ir kurių rėmė bent 40 kitų organizacijų,
- G. kadangi esama patikimų Nacionalinė žmogaus teisių komisijos pateiktų pranešimų dėl Indonezijos saugumo pajėgų narių įvykdytų žmogaus teisių pažeidimų, pvz., kankinimų ir kitokio pobūdžio netinkamo elgesio bei nebūtino ir per didelio jėgos panaudojimo, ypač Papua ir Malukų salose; kadangi atsakingieji retai patraukiami nepriklausomo teismo atsakomybėn,
1. palankiai vertina 2011 m. gegužės 24 d. paskelbtą prezidento, Atstovų rūmų pirmininko, Regionų atstovų tarybos pirmininko, Liaudies konsultacinės asamblėjos pirmininko, Aukščiausiojo Teismo ir Konstitucinio teismo pirmininkų ir kitų vyresniųjų pareigūnų bendrą pareiškimą, kuriame raginama laikytis „Pankasilos“ ir saugoti pliuralizmą;
 2. pabrėžia pastaraisiais metais Indonezijos padarytą pažangą demokratijos ir teisinės valstybės principų įgyvendinimo srityje ir mano, kad, atsižvelgiant į ES ir Indonezijos partnerystės ir bendradarbiavimo susitarimą, labai svarbu išlaikyti ir stiprinti darnius Europos Sąjungos ir Indonezijos santykius daugelyje sričių;
 3. palankiai vertina išipareigojimus, kuriuos Indonezija prisiėmė prieš 2011 m. gegužės 20 d. ją išrenkant į Jungtinių Tautų žmogaus teisių tarybą, įskaitant išipareigojimą ratifikuoti visas pagrindines žmogaus teisių priemones, ypač Tarptautinę konvenciją dėl visų asmenų apsaugos nuo prievartinio dingimo;
 4. reiškia gilų susirūpinimą dėl smurto prieš religines mažumas, ypač Achmadijos musulmonus, krikščionis, bahajus ir budistus; yra susirūpinęs dėl to, kad religijos laisvės pažeidimai kenkia žmogaus teisėms, kurias užtikrina Indonezijos Konstitucija, įskaitant diskriminacijos draudimą ir žodžio, nuomonės ir taikaus susibūrimo laisvę;
 5. ragina Indonezijos vyriausybę, būtent religijos reikalų ministrą, ir Indonezijos teismus užtikrinti, kad būtų įgyvendinami ir taikomi teisinės valstybės principai ir kad už religinį smurtą ir neapykantą atsakingi asmenys būtų patraukti teismų atsakomybėn;
 6. reiškia gilų susirūpinimą dėl vietos valdžios nutarimų dėl šventvagystės, erezijos ir religijų šmeižimo, kuriais gali būti piktnaudžiaujama, ir dėl 2008 m. bendro ministrų dekreto, kuriame uždrausta skleisti Achmadijos musulmonų mokymus, ir ragina Indonezijos valdžios institucijas juos panaikinti arba persvarstyti;
 7. džiaugiasi Indonezijos pilietinės visuomenės, įskaitant musulmonų, krikščionių ir pasauliečių analitikų centrų, žmogaus teisių organizacijų ir kovos su ekstremizmu organizacijų, atliekamu darbu skatinant pliuralizmą, religijos laisvę, religijų santarvę ir žmogaus teises;
 8. ragina Indonezijos vyriausybę laikytis JT vyriausiojo žmogaus teisių komisaro rekomendacijų, o visų pirma pakviesti JT specialųjį pranešėją religijos ir tikėjimo laisvės klausimais aplankyti jų šalį;
 9. palankiai vertina 2011 m. įvykdytų mirtinų išpuolių prieš Vakarų Javos Achmadijos musulmonų bendruomenę tyrimą, kurio rezultatas buvo tas, kad buvo pakeisti regioninės ir provincijos policijos vadovai, devyni policijos pareigūnai apkaltinti nepareigingumu ir 14 kitų asmenų paduoti į teismą už padarytus nusikaltimus, ir ragina vykdyti nepriklausomą apkaltintųjų teismų stebėseną, kad visoms susijusioms šalims būtų užtikrintas teisingumas;

2011 m. liepos 7 d., ketvirtadienis

10. ragina Indonezijos valdžios institucijas išnagrinėti saugumo pajėgų narių kaltinimus žmogaus teisių pažeidimais ir atsakinguosius, įskaitant tuos, kurie vadovavo, patraukti baudžiamojon atsakomybėn;
11. ragina nedelsiant ir besąlygiškai paleisti visus sąžinės kalinius, kurie buvo suimti ir apkaltinti vien už dalyvavimą taikiame politiniame proteste, nes tai prieštarauja 2001 m. Ypatingos autonomijos įstatymui, kuris suteikė Papua, Malukų salų gyventojams ir kitoms etninėms bei religinėms mažumoms teisę reikšti savo kultūrinę tapatybę;
12. ragina ES delegaciją ir valstybių narių diplomatines misijas ir toliau atidžiai stebėti žmogaus teisių padėtį, ypač probleminiuose regionuose, kaip antai Papua, Malukų salos ir Ačehas;
13. pabrėžia, kad svarbu į politinį dialogą, kuris vykdomas atsižvelgiant į ES ir Indonezijos partnerystės ir bendradarbiavimo susitarimą, įtraukti žmogaus teisių aspektą, ypatingą dėmesį skiriant religijos laisvei ir mažumų pagarbai;
14. ragina valstybes nares ir Komisiją remti Indonezijos pilietinę visuomenę ir žmogaus teisių organizacijas, kurios aktyviai propaguoja demokratiją, toleranciją ir taikų įvairių etninių ir religinių grupių sambūvį;
15. paveda pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Indonezijos vyriausybei ir parlamentui, Komisijos pirminko pavaduotojai-Sąjungos vyriausiajai įgaliotinei užsienio reikalams ir saugumo politikai, Komisijai, valstybių narių vyriausybėms ir parlamentams, ASEAN tarpvyriausybinei žmogaus teisių komisijai ir JT žmogaus teisių tarybai.

Padėtis Indijoje, ypač mirties nuosprendis Davinderui Palui Singhui

P7_TA(2011)0342

2011 m. liepos 7 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl Indijos, ypač dėl mirties nuosprendžio Davinderiui Palui Singhui

(2013/C 33 E/25)

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos rezoliuciją Nr. 63/168, kurioje raginama įgyvendinti Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos 2007 m. gruodžio 18 d. rezoliuciją Nr. 62/149, kurią priimant 106 šalys balsavo už tai, kad būtų patvirtinta rezoliucija, kuria būtų raginama pradėti pasaulinį mirties nuosprendžio ir mirties bausmės vykdymo moratoriumą, 34 šalys susilaikė ir tik 46 šalys balsavo prieš šią rezoliuciją,
- atsižvelgdamas į Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos 2010 m. gruodžio 21 d. rezoliuciją Nr. 65/206 dėl mirties bausmės taikymo moratoriumo,
- atsižvelgdamas į ES gaires dėl mirties bausmės,
- atsižvelgdamas į savo 2007 m. rugsėjo 27 d. rezoliuciją dėl visuotinio mirties bausmės moratoriumo ⁽¹⁾,
- atsižvelgdamas į 1994 m. Europos bendrijos ir Indijos Respublikos bendradarbiavimo susitarimą,

⁽¹⁾ OL C 219 E, 2008 8 28, p. 306.